Lesní požáry v roce 2026, a co dál?

Snad každý den letošního roku byla v televizních novinách reportáž z lesního požáru, nebo alespoň zmínka o něm. První byla z rozsáhlého požáru v Národním parku České Švýcarsko, k němuž došlo 2. května 2026. Na jeho hašení se podílelo 81 jednotek požární ochrany z osmi krajů, v některých dnech bylo do boje s požárem nasazeno až 1000 mužů, a na hašení se podílelo i šest vrtulníků z ČR a dva ze Slovenska. Přesto byl tento požár co do rozsahu daleko za požárem z noci z 23. na 24. července 2022, rovněž v Národním parku České Švýcarsko, který byl dosud největším lesním požárem v historii ČR. Tehdy se oheň rozšířil na 1060 ha a s plameny bojovalo 21 dní šest tisíc hasičů.

Lesních požárů bylo letos (a dosud je) v celém světě mimořádné množství, a mimo nepředstavitelných hmotných a nehmotných škod byly při nich evakuovány tisíce osob a byly i ztráty na životech. Ve Španělsku shořelo 358 tisíc ha lesů, vinice, tisíce včelích úlů a uhynulo mnoho hospodářských zvířat. V Portugalsku shořelo téměř 278 tisíc ha lesů, ve Francii více než 116 tisíc ha lesů, v Řecku je nejhorší situace na Peloponésu, Krétě, Chiosu a Parosu. Lesy hoří i v Bulharsku, Itálii, Albánii, Černé Hoře, Turecku, Anglii a Německu. Do července shořelo v Evropě více než 1 mil. ha lesů, což je přibližně plocha Jihočeského kraje (ten má 10 056 km², tj. 1,0056 mil. ha). V Kanadě je nejhorší situace v jejích dějinách - do poloviny července bylo přes 830 požárů a plameny pohltily přes 1,9 milionu ha lesních porostů (to je 19 000 km², což je čtvrtina rozlohy České republiky, nebo celého Izraele). Ke stejnému datu shořelo v Jižní Americe přes 150 milionů ha lesů (pokud je údaj správný, je to odlesnění plochy srovnatelné s Mongolskem), a rozsáhlé lesní požáry uvádí Indie, Thajsko, Čína, Laos a Myanmar. Lesní požáry jsou i v některých státech USA. Lesní požáry se tak pochopitelně staly celosvětově aktuálním tématem, a při všeobecném udávání dlouhodobého sucha a vysoké teploty jako jejich příčin.

Pokud by opravdu jedinou příčinou lesních požárů bylo dlouhodobé sucho, naskýtá se otázka, jak je možné že ve Švýcarsku, Rakousku a Finsku nedošlo do konce července k žádným rozsáhlým lesním požárům, a proč shodná situace ve Švédsku umožnila poskytnutí jejich hasicích letadel na pomoc nejhůře postižené Francii a Španělsku? Zřejmě záměrně se nikde neuvádí, že požár může vzniknout jen v lese, ve kterém je nahromaděn hořlavý materiál, tj. suché dříví! Jediný, kdo si je toho vědom, byl při letošním požáru v NP České Švýcarsko generální ředitel Hasičského záchranného sboru ČR genpor. Vladimír Vlček, který zdrženlivě prohlásil, že příčina požáru je v šetření, ale zmínil se o nepředstavitelném množství hořícího suchého dříví!

Evropský lesnický institut (European Forest Institute, EFI, mezinárodní vědecká organizace zaměřená na výzkum lesů a podporu lesnické politiky v Evropě), upozornil 4. února 2006 na úrovni doporučení EU, že Evropa musí změnit přístup k lesním požárům a zaměřit se více na jejich prevenci než pouze na jejich hašení. To sice zůstane nezbytnou součástí ochrany lesů před požáry, samo o sobě však nestačí, a odolnost krajiny je nutné budovat dlouhodobě prostřednictvím aktivního lesního hospodaření, odstraňováním nahromaděné biomasy a podpory pastvy a agrolesnictví. Na zavádění těchto principů se má podílet iniciativa FoRISK, implementační mechanismus procesu FOREST EUROPE - celoevropské ministerské spolupráce zaměřené na udržitelné hospodaření v lesích. Není tedy na pořadu dne otázka, zda budeme řešit čistotu lesa sami, nebo až to dostaneme z Bruselu příkazem.

V roce 2025, tři roky po rozsáhlém požáru v Národním parku České Švýcarsko, se na děčínském zámku konala mezinárodní konference „Oheň v ekosystémech střední Evropy“, které se zúčastnilo více než 150 osob. Pořadateli konference byla Správa Národního parku České Švýcarsko, Fakulta životního prostředí UJEP, Biologické centrum AV ČR, Botanický ústav AV ČR a Agentura ochrany přírody a krajiny ČR. Především ve vztahu k

„bezzásahovosti“, prosazené v požárem apokalypticky postiženém NP očekávali od konference lesníci a veřejnost kritické zhodnocení požáru z roku 2022. Na začátku konference řekl Ředitel Správy NP České Švýcarsko Ing. Petr Kříž *„Přinášíme mnoho praktických poznatků z terénu, a na oplátku je pro nás důležité slyšet vědecký vhled.“* Vhled vědců ale zněl jako z jiného světa: *„příroda hořela vždy“, „požárům můžeme nechat jistou volnost“, „v ostatních regionech jsou lesní požáry běžná součást přírodních procesů – a my se od nich můžeme hodně naučit“, „lesní požáry přispívají k obnově biodiverzity“, „rychlé spálení biomasy vrací minerální látky zpět do půdy, což podporuje růst nové vegetace“, „listnaté stromy mohou zpomalit postup požáru,“ „oheň vytváří světlá místa a tlející dřevo, které chybí v hospodářsky zjednodušených lesích,“ „předem plánované a kontrolované požáry by mohly být účinným nástrojem prevence“, „s lesními požáry se musíme naučit žít“, „v Českém Švýcarsku hořela především hrabanka – suché jehličí po odumřelých stromech napadených kůrovcem. Požár se zastavil tam, kde byly bučiny,“* a podobná „moudra“ svědčící o tom, že účastníci konference žijí ve svém fiktivním světě, ve kterém má před ochranou krajiny a přírody přednost „ochrana přírodních procesů, což vůbec není totéž, a ani v žádném relevantním dokumentu není uvedeno, že by kterýkoliv Národní park vznikl za účelem ochrany přírodních procesů!

Letošním požárem zasažená plocha lesních porostů v NP České Švýcarsko byla sice desetkrát menší než v roce 2022, ale podobnost obou požárů je naprosto zřejmá. V roce 2022 vyslovily obce dotčené požárem a lesníci názor, že příčinou devastujícího požáru nebylo jen sucho, ale především ponechání obrovského množství suchého požárně nebezpečného dříví v lese, a že požár byl přímým důsledkem rozhodnutí Správy parku nezasahovat proti kůrovci a stojící kůrovcové souše ponechat osudu. Očekávaná věcná diskuse o vhodnosti či nevhodnosti “koncepce ponechávání suchého dříví přirozené dekompozici” a “koncepce bezzásahovosti” při probíhajících změnách klimatu byla tehdy “vědeckou frontou“ uťata v zárodku. Expertní tým Ministerstva životního prostředí, tvořený dvacítkou špičkových vědců tehdy uvedl, že *“Kdyby se správa parku chovala, jak si kritici přáli, a uklidila mrtvé dřevo, na rozsah požáru to nebude mít žádný vliv. Holiny by hořely ještě rychleji.”* Autoři citovaného prohlášení měli jistě na mysli rychlost hoření suché buřeně na holinách, protože holina jako taková nehoří. Z vyjádření je též zřejmé, že v té době neznali odlišnost principů hoření suché trávy a dřeva.

Hoření suchých travin na pasece lze přirovnat k vypalování trávy. Suchá tráva hoří tak rychle, že není poškozen ani svrchní půdní horizont, a po prvním dešti se trávník zazelená. Proto bylo od pravěku používáno vypalování staré trávy na pastvinách pro zlepšení pastvy, a dodnes je vypalování stařiny součástí některých zemědělských systémů. Při vypalování trávy však hyne hmyz (zejména čmeláci a motýli) a oheň se snadno rozšíří na nechtěné plochy. Proto je v ČR vypalování trávy zakázáno, a to hned třemi zákony: Zákonem o požární ochraně č. 133/1985 Sb., Zákonem o ochraně ovzduší č. 201/2012 Sb., a Zákonem o ochraně přírody a krajiny č. 114/1992 Sb. Ekologové a ochránci přírody jsou však všemohoucí, a tak byl do společných ustanovení v § 90 ZOPK doplněn nový odstavec č. 23 stanovující, že: *„je-li to nezbytné z důvodu zajištění péče o rostliny, živočichy, přírodní stanoviště či pokud plán péče o zvláště chráněné území (PP, PR, NPP, NPR, CHKO) nebo zásady péče o národní park obsahuje vypalování porostů, je orgán ochrany přírody (OOP) vypalování oprávněn provádět.“* Připomíná to termín ze základní vojenské služby: *„Sám velím, sám provádím“.*

Na rozdíl od hoření travin způsobí lesní požár vyhoření veškeré organické hmoty (humusu) v půdním profilu až na minerální půdu případně až na mateřskou horninu; požářiště je pokryto vrstvou inertního popela bez humózní složky poutající srážkovou vodu; hmyz, půdní fauna a drobní hlodavci uhynou; a vznik následného porostu je v nedohlednu.

Dva, relativně rychle za sebou jdoucí devastující lesní požáry na území téhož NP dokázaly, že v bezzásahových zónách se riziko požáru rovná jejich statistické jistotě, a že náhodná zůstává pouze doba, kdy k požáru dojde! Bohužel to potvrzuje, že při vyhlašování bezzásahových zón byly preferovány skupinové zájmy ochránců přírody před zájmem celospolečenským, kterým je citlivé hospodaření v krajině a chránění jejich jedinečných fenoménů. Před pragmatismem, ověřeným staletími, byla dána přednost hodnotovému vnímání převzatému z politiky, které lze charakterizovat jako nadřazení jakéhosi nejasně formulovaného vyššího, ušlechtilého cíle všemu ostatnímu, hokynářsky primitivnímu, ve stylu *"žádné oběti nám nemohou zabránit v opětovném uvolnění působení přírodních sil, se kterými se musíme naučit žít!"*.

V anglicky psané odborné literatuře jsou uváděny případy, kdy dobře míněná, ale přehnaná ochrana přírody vedla až k úplnému zániku chráněného fenoménu! A pro takové případy byl dokonce vytvořen termín "An act of unintentional vandalism – čin neúmyslného vandalismu". Přesně to se děje i v naší republice ve velkém měřítku, ale navíc je prosazován úmyslný vandalismus, při kterém ochránci přírody záměrně zničí funkční ekosystém, aby na jeho troskách mohli tvořit „ten jedině správný"! Kde se vzali, tu se vzali, Mesiáši šířící víru pravou okamžitě zavrhli stovky let praktikované principy trvale udržitelného využívání přírody, a oslovení blahoslavení chudí duchem uvěřili. Lesnictví, které je ve svém principu dlouhodobou, až do nekonečna opakovatelnou činností bylo zavrženo, a vyhlášen byl program „lesního hospodářství blízkého přírodě", což je termín odporující formální logice, neboť příroda nehospodaří. V programu byl prosazen neúměrný rozsah bezzásahových zón. Pochopit by se daly pro studium lidskou činností nerušených přírodních procesů, ale na takový experiment by stačilo několik hektarů. Naši zákonodárci ale dali mesiášům více, než o co si řekli.

Při vyhlášení bezzásahového režimu v Národním parku České Švýcarsko byla ignorována důsledná ochrana krajinného rázu - jedinečné geomofologie skalních měst (přestože je „ochrana jedinečných geomorfologických hodnot" a „zachování typického vzhledu krajiny" jmenovitě uvedena v § 1, odst.1., Zákona č. 161/1999 Sb., kterým se vyhlašuje Národní park České Švýcarsko, a mění se zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů), a místo ochrany vyjmenovaných fenoménu NP nezodpovědně uplatňuje bezzásahovost na celé ploše NP.

Je-li dřevo ponechané k přirozené dekompozici extrémně suché, dochází při jeho hoření k teplotám nad 280°C a k intenzivní pyrolýze, při níž hořící plyny prudce zvyšují rychlost hoření. Jev se nazývá explozivní hoření, a vybuchující plyny vystřelují a unášejí do okolí nejen jiskry, ale i celé hořící větve. To vysvětluje jak rychlost šíření požáru, tak i obtížnost a nebezpečnost jeho hašení. Skaliska skalních měst ještě vytvářejí komínový efekt, a při kombinaci obou typů hoření jsou skaliska zahřátá na vysokou teplotu, při náhlém ochlazení požární vodou praskají a ztrácejí soudržnost. Argumentace pro "ponechávání mrtvého dřeva k přirozené dekompozici" je záměrně matoucí, protože "přirozená dekompozice dřeva" není nic jiného, než nevědecky znějící "hnití dřeva" působené dřevokaznými houbami. Ty ale efektivně rozkládají dřevo jen při jeho vlhkosti kolem 60 %. Taková vlhkost je u stojících souší a dřeva ležícího bez dotyku s půdním povrchem nedosažitelná, protože průměrný roční úhrn srážek v Hřensku je pouhých 569 mm (aktuální klimatický normál pro celou ČR za období 1991–2020 činí 684 mm), což na udržení vlhkosti dřeva nestačí. Vlhkost na vzduchu prosychajícího dřeva rychle klesne až na 15 %, a proto není dřevokaznými hubami kolonizováno. Výmluva na dlouhodobé sucho je ubohá, stejně jako argumentace, že jehličnaté stromy hoří lépe než listnaté, a že za současnou dřevinnou skladbu mohou naši předkové. V souvislosti s dřevinnou skladbou je na místě upozornit, že pokud je správou NP míněna bezzásahovost opravdu vážně, nemůže se druhová skladba změnit sama od sebe na takovou, kterou si přeje NP, protože při přirozené obnově se reprodukují jen ty dřeviny, které již v

lokalitě rostou, a to dub a buk opravdu nejsou. Upozorňuji také, že existuje lesnická typologie zabývající se vztahem mezi dřevinami a přírodními podmínkami. Není tedy rozumné vysazovat listnáče tam, kde nemají podmínky k růstu, zejména dostatečnou hloubku a vlhkost půdního horizontu!

Pokud se ekologové obávají, že po těžbě dříví zůstane v porostech málo dendromasy k zetlení, je třeba uvést, že ve statistikách vykázaná těžba v m^3 (resp. dodávky v m^3), představuje jen cca 50 % vyprodukované dendromasy. Odříznutý vršek stromu, větve a jehličí (listí) představuje 15-25 %, kořeny a pařez 10-15 % a 10 % připadá na kůru. Mimo kůry na kmenovém dříví, která skončí o odběratele dříví, všechna další dendromasy zůstane na místě těžby dříví.

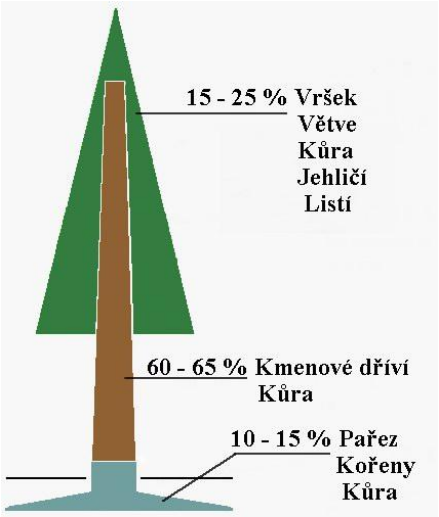

Rozdělení stromové dendromasy
G. Johansson a S. Wernius (1974)

A ponechání kmenového dříví v porostu pro zachování živin je zcela nevýznamné, jak dokazuje tabulka obsahu živin v dendromase smrku, zpracovaná podle Kreutzera (1973).

Obsah živin v dendromase smrku

Živiny v mg/g (vzájemné relace)					
Složka dendromasy	N	P	K	Ca	Mg
Dříví hroubí bez kůry	0,55 (1)	0,04 (1)	0,53 (1)	0,90 (1)	0,12 (1)
Kůra	4,30 (8)	0,60 (15)	4,00 (8)	8,90 (10)	0,60 (5)
Větve (s kůrou)	6,50 (12)	0,65 (16)	3,40 (6)	2,20 (2)	0,62 (5)
Jehličí	11,50 (21)	1,15 (29)	5,00 (9)	4,00 (4)	0,95 (3)

Hodnoty obsahu živin v prvních řádcích tabulky jsou uvedeny v absolutních číslech. Čísla v závorkách pod nimi představují relativní obsah živin v příslušné složce dendromasy. Obsah každého uvedeného prvku ve dřevě hroubí je v prvním řádku vyjádřen relativní hodnotou 1. Čísla v závorkách u dalších složek dendromasy tak vyjadřují, kolikrát je vyšší v této složce dendromasy obsah příslušného prvku oproti dříví hroubí. Z tabulky je zřejmé, že nejvyšší obsah základních živin je v jehličí, což znamená, že při odebrání kmenového dříví se většina živin v lokalitě udržuje v koloběhu! To by mohlo ekologům vysvětlit, proč ještě všechny lesy nezhynuly na deficit živin. Je to prostě tím, že jehličí se během života stromu obměňuje,

strom shazuje nejprve nejstarší ročníky jehličí a celá obměna proběhne za 3-7 let. Opad jehličí za celé obmýtí zůstává v ekosystému, a lesníci mohou ještě vylepšit bilanci živin z jehličí ponecháním klestu na místě těžby až do opadu jehličí. Ponechávání jehličí v porostu má zcela zásadní význam, což vysvětluje, proč jen při hrabání lesního steliva docházelo k významnému ochuzení stanovišť a netvárnému růstu následných porostů.

Netvárný růst borovic po dlouhodobém hrabání lesního steliva

Mimoň

Z uvedených faktů je zřejmé, že pokud je technologický proces přípravy a transportu těžebního odpadu (klestu), stromků z prořezávek a prvních probírek časově přerušen po těžbě, a materiál je ponechán v porostu k vyschnutí doprovázenému opadem jehličí, zůstává podstatná část živin obsažených ve vyprodukované dendromase v přirozeném koloběhu živin uvnitř lesního ekosystému.

Bezvýznamnost ponechávání kmenového dříví v porostech z obavy o dostatek živin je prokázána staletou praxí využívání všech těžebních zbytků na otop. Ještě počátkem šedesátých let nezůstávaly v blízkosti obcí ani šišky, natož klest, a ve vzdálenějších porostech byl klest snášen či shrnován na hromady a pálen. Ponechání klestu na těžební ploše, ať rozptýleně, nebo v hromadách je nežádoucí, protože omezuje plochu pro zmlazení či zalesnění a vytváří úkryt pro drobné hlodavce (hryzce, hraboše), kteří se pod nimi ukrývají před sovami, dravci a šelmami. Pálení klestu se provádělo vždy jen za vhodného počasí, což bylo nezbytné především při pálení klestu pod porostem po prosvětlovací seči.

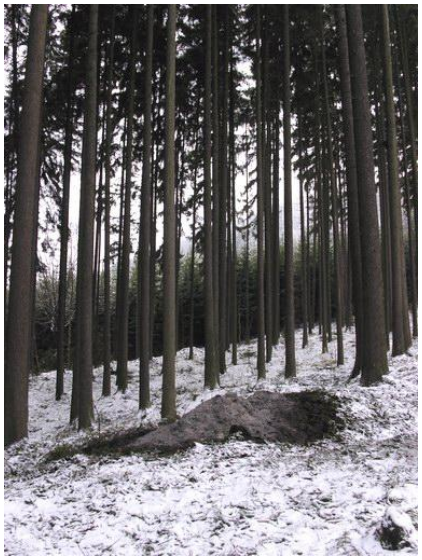

Pálení klestu z prosvětlovací seče na sněhu pod porostem.

V lokalitách, ve kterých nebyl zájem o využití těžebních zbytků a neprodejného dříví, nesměl tento materiál zůstat v porostech, a byl likvidován v rámci ostatní pěstební činnosti na účetní výkon „čistota lesa“. Údržba protipožárních pásů u železničních tratí byla samostatným účetním výkonem. Ve zvláště požárně nebezpečných úsecích trati (ve stoupání) byl drobný těžební odpad dokonce vyhrabáván železnými hráběmi. V předjaří byla čistota protipožárních pásů komisionálně kontrolována zástupci Lesního závodu a železnice. Se zánikem parní trakce tato praxe zanikla, a ze zákonů vypadla i povinnost udržovat podél tratí protipožární pásy. Obvyklé protipožární hlídky byly stavěny z personálu polesí, který znal terén a požárně riziková místa. Zejména po průjezdu vlaků a v době dovolených často vlastními silami uhasily počínající požáry (obrazně řečeno, utloukly je čepicemi v zárodku).

Požářiště v NP české Švýcarsko v roce 2022
(foto Jan Solař)

Z pohledu na požářiště v Pravčickém dolu v Národním parku České Švýcarsko z roku 2020 čiší totální zmar, a neodbytně se vtírá otázka, jak mohl někdo dopustit, že takto vypadá území s nejvyšší právní úrovní ochrany přírody v republice! Logicky znějící odpověď neexistuje. Místo toho, aby ředitel NP vyvodil z apokalyptické zkázy lesních porostů na 1100 ha národního parku, který mu byl svěřen do péče, osobní zodpovědnost, bezzásahovost okamžitě zrušil a zastřelil se, v nezodpovědné praxi se pokračovalo dál „jakoby se nechumelilo“ až do letošního požáru, a tak to bude i nadále, protože cvičené oko ekologů a ochránců přírody přece nevidí bezútěšné požářiště, ale *„příležitost pro obnovení biodiverzity a uvolnění živin“*. V praxi tak vidíme, jak vypadá ochrana určitého fenoménu až do jeho zničení.

Proti koncepci bezzásahovosti nabízí lesníci citlivé hospodaření v krajině, které je sice v chráněných oblastech nákladnější, ale rozdíl v nákladovosti je proti nákladům na hašení potenciálních požárů zanedbatelný. Vyklizování a přibližování dříví je řešitelné lanovkovými technologiemi, které už byly ve skalních městech používány, a průsek pro jejich trasu býval východiskem přirozené obnovy. Po zkušenostech s požáry ve skalních městech by bylo v budoucnu vhodné používat stromovou metodu, aby klest zmizel z porostu současně s kmenovým dřívím, a nevytvářel požární nebezpečí.

Průsek po trase lanovky
(Broumov, 1994)

Ze skalních měst je dávno známo, že klest po těžbě, i když byl v kontaktu s půdním povrchem, se téměř nerozkládal, a že po výchovných těžbách zůstávaly porosty nepřístupné pro vysoké hromady klestu, a v důsledku toho byly ve větší míře poškozovány spárkatou zvěří. Dopravně nepřístupné a požárně ohrožené byly i porosty, ve kterých bylo na těžební ploše ponecháno komerčně nevyužitelné dříví.

Porost neprostupný pro hromady klestu po výchovné těžbě
(Broumov, 1994)

Komerčně nevyužitelné dříví ponechané v porostu
(Broumov, 1994)

Klest po obnovních těžbách ponechaný na těžební ploše tlumil růst zmlazení, působil jeho deformaci, poskytoval úkryt hlodavcům poškozujícím zmlazení a tvořil požární nebezpečí. Řešení se hledalo i v uložení klestu do komínů a soutěsek skalních měst, kde nepřekážel a nebyl vidět. V případě lesního požáru by to ale bylo nejhorší řešení, komplikující hašení.

Klest ponechaný na těžební ploše tlumil růst nadějného zmlazení
(Broumov, 1994)

Při dosavadním soustřeďování dříví vrtulníkem bylo většinou pro co nejvyšší využití jeho nosnosti dopravováno jen kmenové dříví. V chráněných oblastech má v budoucnu největší potenciál po soustřeďování celých stromů lanovkami vrtulníkové soustřeďování celých stromů, po kterém zůstává těžební plocha čistá, a bez narušení povrchu půdy a erozních rýh způsobených pozemním transportem dříví.

Transport dříví vrtulníkem ve visu
(Šumava, Mokrůvka, 1994)

Pokud lesníci znají způsoby citlivého lesnického obhospodařování lesů v chráněných oblastech, a v minulosti je také prakticky zvládli!, neexistuje jediný racionální důvod k hromadnému vyhlašování bezzásahových území. Ta mohou mít význam jen jako výměrou omezené studijní objekty, ale v žádném nemohou být velkoplošným způsobem ochrany přírody!

Z hlediska protipožární ochrany je třeba si uvědomit, že v současné době zůstává ponecháno v lesních porostech daleko víc dříví než v minulosti. Svůj podíl na tom má pokles až zánik zájmu o palivové dříví formou samovýroby. Aby v porostech nezůstával hořlavý materiál, musí být tento výpadek nahrazen podnikatelskou výrobou energetických štěpek, pelet a briket. Zatím se naštěstí na vytápění a pálení dříví nevztahují emisní povolenky, protože dřevo a biomasa jsou v EU považovány za uhlíkově neutrální (spalování biomasy a dřeva je v rámci pravidel EU považováno za obnovitelné a uhlíkově neutrální, protože uvolněný oxid uhličitý strom dříve absorboval během svého růstu), a se zavedením povolenek na palivové dříví a paliva z něj se nechystá ani v připravovaném systému ETS2.

Ve srovnání s ostatními pevnými palivy je u dřeva podíl roštového popela velmi nízký, v rozmezí 0,6 - 1,6 %, což představuje z 1 m^3 dříví 3 – 5 kg čistého popela. Spečeniny se nevytvářejí, s výjimkou spalování pařezů a kořenů s příměsí zeminy, při spalování kůry znečištěné zeminou při soustřeďování dříví a při spalování dříví z demolic. Roštový popel po spálení dřeva obsahuje množství živin a stopových prvků, a protože jsou základní živiny ve formě přístupné rostlinám, lze jej bez úprav používat v zemědělství a lesnictví jako hnojivo. Ve Skandinávii se při hnojení lesních porostů používá dávka 1 – 16 tun popela na 1 ha, a vracení popela do lesa po spálení dříví se považuje za způsob snižování nebezpečí odnímání živin z lesních ekosystémů při komplexnějším využívání dendromasy. Vzhledem k tomu, že dřevní popel není považován za rizikový odpad, připouští se i ukládání vychladlého popela na skládky pevných odpadů.

Pořizování hasební techniky je nadále nezbytné, ale především je nutné se zaměřit na důslednou čistotu lesa výrazným omezením těžebních zbytků v porostech. Prevence musí převážit před hašením! Především by se ale měla okamžitě omezit všemohoucnost „ekologů a ochránců přírody“, kteří se na svěřeném území chovají jako „na dobytém území“, a to co považují za ochranu území, je řadovými občany vnímáno jako devastace. Požadavek na omezení jejich „všemohoucnosti“ je ale bohužel „hlas volajícího na poušti“.

Prof. Ing. Vladimír Simanov, CSc.